

[Hans Jacob Sørensen.]

rejse det Spørgsmaal, om ikke det vilde være bedst baade for Besøget i Teatrene og maaske ogsaa for Statskassen, at man gik til en Lempelse af denne Beskatning for derigennem at skabe større Besøg. Gennem dette større Besøg kunde maaske, selv om det er mindre Beløb, den enkelte skal betale, til syvende og sidst ogsaa den højtærede Finansminister blive tilfredsstillet; vi har jo da før set, at Skatter, for at bruge et populært Udtryk, er skruet over Gevind, og jeg tror, det i hvert Tilfælde gælder denne Skat. Men jeg skal ikke gaa videre i disse Betragtninger; jeg ved, at det Problem, jeg her rører ved, nærmere hører hjemme under selve Skattelovgivningen, men jeg har kun ønsket at fremsætte disse Bemærkninger, fordi jeg mener, at de staar i Relation til hele Sagen og til en alsidig Bedømmelse af den.

Et ret væsentligt Punkt i Lovforslaget er Afsnittet om Biografteatrenes Drift og herunder Adgangen for Biografteatrene til at skaffe sig de kulturelt og kunstnerisk set mest værdifulde Films. Først og fremmest søges det sikret, at Biografteatrene ikke kommer i økonomisk Afhængighed af de store udenlandske Filmsudlejningsselskaber og faar paatvunget de af disse Selskaber fremstillede Films uden Hensyn til disses kunstneriske Standard. Dette kan ganske sikkert tiltrædes fra alle Sider, og den Bemyndigelse, Ministeren faar til at føre Kontrol saavel med Bevillingshaverne som med den i Biografteatrene anbragte Kapital, vil vel ogsaa nok være tilstrækkelig til, at eventuelle Overgreb fra udenlandsk Side kan hindres.

Men lige saa velvilligt, som jeg stiller mig overfor, at disse Bestræbelser kan udfoldes, lige saa skeptisk stiller jeg mig overfor Nødvendigheden af de derefter foreslaaede Foranstaltninger, udtrykt som de er i Kravet til Bevillingshaverne om tvunget Medlemsskab af en af Justitsministeren godkendt Biografteaterforening og i Kravet til denne eller disse Foreninger om, at den eller de skal oprette en Filmscentral, hvis Opgave det skal være at erhverve de kulturelt og kunstnerisk set mest værdifulde Films og stille disse til Raadighed for Bevillingshaverne.

Jeg har med Interesse læst Kommissionens Bemærkninger til og Begrundelse af det første af Kravene, nemlig Bemærkningerne om den store Værdi, der kan ligge i en fælles Optræden fra Bevillingshavernes Side, naar Talen er om Leje af Films og Prisen for disse. Men jeg maa rigtignok sige, at netop denne Værdi i en fælles Op-

træden er saa stor, at den maa paakalde en frivillig Tiltræden af en saadan Sammenlutning og ikke nødvendiggøre en tvungen Tilmelding til denne. Jeg er principielt imod at tvinge Folk ind i Foreninger og Sammenlutninger; og naar nu her Forholdet er, for det første, at Bevillingshaverne er økonomisk interesserede i at skabe en Sammenlutning, for det andet, at Justitsministeren har nøje Indseende med den i Biografteatrene anbragte Kapital og dermed i Biografteatrenes Uafhængighedsforhold, og endelig for det tredje, at Bevillingshaverne har en Forpligtelse til at skaffe gode Films, men saa til Gengæld ogsaa, naar denne Pligt opfyldes, er sikre paa stadig at faa Bevillingen fornyet, saa maa jeg mene, at vi ikke behøver at indføre Tvangsbestemmelser paa dette Omraade, hvor der hidtil har været Frihed, og hvor man kan sige, Udviklingen har formet sig paa en god Maade. Saa vidt jeg ved, er Forholdene ogsaa blevet betydelig bedre for Biografteatrene med Hensyn til Adgangen til at faa gode Films paa rimelige Betingelser, og efter Bladmeddelelser ser det jo ud til, at vi netop i dette Aar kan vente en Række nye Films optaget her i Landet.

Kan vi enes om at lade denne Bestemmelse falde, og det haaber jeg vi kan, saa bortfalder jo ogsaa Kravet om Oprettelse af en Filmscentral, skabt efter Lovens Paabud. Derfor vil der selvsagt ikke være noget i Vejen for, at Biografteaterjerne selv opretter en saadan Central, om de finder det praktisk og formaalstjenligt, men selv Kommissionen har jo ikke ment, at Tiden og Forholdene, som de er nu, opfordrede til, at Loven skulde *paabyde* en saadan Central Oprettelse, hvorimod man meget anbefaler Frivillighedens Vej paa dette Omraade. Og jeg maa jo nok føje til, at selv om Ordføreren her i Dag for det socialdemokratiske Parti, en af Kommissionens Medlemmer, til syvende og sidst kunde anbefale, at Forslaget blev gennemført, har det ærede Medlem alligevel talt saa kraftigt imod det, at jeg ikke tror, der er ret mange, der føler sig fristede til at gaa den Vej, og i hvert Tilfælde, hvis der skulde blive Tale om at gaa den af det ærede Medlem foreslaaede Vej, nemlig at det skulde være Staten, der skulde oprette en Filmscentral og egentlig paatage sig alle Indkøb og Anskaffelser af Films her til Landet, saa melder jeg mig som en af dem, der ikke kan være med.

Men naar jeg berører dette Spørgsmaal om tvunget Medlemsskab af en Biograf-